

Τὰ γέλοια καὶ τραγοῦδιά μου ἐρέτο εἶναι ὀρθῶς,
Κι' ἀκαπὸς γέρνει κι' ὄρφανός
'Σ τὴν ἐξοχὴν ὁ φετεινός
Ὁ ἰδικός μου κρίνος!

Τὰ κάλλη ἄλλους τῆς αὐγῆς μαγεύουν καὶ τ' ἀστέρινα.
Γι' ἄλλαις καρδίαις φεγγεβολοῦν,
Καὶ τ' ἀνθὴ ποῦ μοσκοβολοῦν,
Βλαστάνουν γι' ἄλλα χέρινα!

Γιὰ μένα εἶνε Ἄνοιξις καὶ σύντροφος τὸ βράδυ,
Ἡ φυλακὴ μου ἢ σκοτεινὴ,
Κ' ἕνα καρὰκι ποῦ ὀρνει
Μαζῆ μου 'ς τὸ σκοτάδι!

Γιὰ μέ... πλὴν ποιά κρυφὴ φωνὴ αἰφνίδια μὲ στο-
Κ' ἐνῶ τὸ χέρι μου ζιπταῖ [μῶνει,
Νὰ γράψῃ ἀκόμη 'ς τὸ χαρτί
Ἀκίνητο παγώνει!

Ἡ θύρα τρύζει κ' ἐλαφρὸ ἀκούεται ποδάρι,
Καὶ λάμψι χύνεται χρυσῆ!
Ὡ θάνατε! ἂν ἦσαι σὺ,
Σοῦ τὸ γνωρίζω χάρι!..

Ἐκεῖνος εἶναι... δυστυχὴς ἐγὼ! εἰς τὸ πλευρό μου
Ἡ Μοῖρ' ἀρνήθηκε κἀνεῖς
Νὰ μὴ ἐρεθῆ κἀν συγγενὴς
'Σ τὸν μαῦρο θάνατό μου!..

Ὡ σεῖς, ὅπου τοὺς στίχους μου θὰ ἐρῆτε! νὰ μοῦ
Ἄνθ' στὸν τάφον μου ζητῶ, [βάλτε
Καὶ τὸ τραγοῦδι μου αὐτὸ
'Σ τὸ χῶμά μου νὰ ψάλτε!..

ΣΟΦΟΚΛΗΣ Κ. ΚΑΡΥΙΑΝΗΣ.

ΔΙΑΦΩΡΑ.

—*—*—

ΜΗΧΑΝΙΚΟΝ ΣΑΡΩΦΟΝ. Ἰατρός τις Γάλλος, ὁ Κ. Κολόμβης, ἐφευρε τὴν μηχανὴν ταύτην, δι' ἣς σαρόνονται αἱ ὁδοὶ μετὰ ταχύτητος καὶ οἰκονομίας, διότι μίαν μόνον ἐργάζεται ὅσον δέκα σαρωταί. Ἴδου δὲ ὅποια εἶναι.

Ἡ κατασκευὴ τῆς εἶναι κυλινδρῶειδής, ἔχουσα πολλὰς ψήφους ἐκ λεπτοῦ καλάμου ἀμερικανικοῦ, καὶ μῆκος 18 ἢ 20 ἑκτομμέτρων. Τεθειμένον ὡν ὑπὸ τὸν ἄξονα μικρᾶς ἀμάξης, κινεῖται ὑπὸ τοῦ τροχοῦ, συνεργούντων δύο ἄλλων ὀδοντωτῶν αἱ δὲ ἀκαθαρσίαι, συναθροίζονται ὑπὸ τοῦ σαρώθρου ὡθεῖνται πρὸς πτύον πλατὺ καὶ συσσωρεύονται εἰς θέσιν ἰδικιτέραν. Τοιοῦτοτρόπως τὸ μηχανικὸν σάρωθρον ἐνεργεῖ διττῶς, δηλαδὴ καὶ σαρόνει καὶ συναθροίζει. Ἡ ἐργασία δὲ αὕτη γίνεταί μετὰ

τοσαύτης ἀκριβείας, ὥστε καὶ μικρὰ κομμάτια καὶ βελόναι, τεθέντα ἐπίτηδες εἰς κοιλώματα, ἀνεσώθησαν ὑπὸ τοῦ σαρώθρου.

ΝΗΣΟΙ ΠΑΕΟΥΣΑΙ. Πολλὰ πολλάκις ἐμυθεύθησαν περὶ νήσων κυματοδρόμων, μεθ' ὧν κατετάσαστο καὶ ἡ Δῆλος. Εἶναι ὁμοίως βέβαιον ὅτι ὑπῆρξαν καὶ δύνανται καὶ τοῦ λοιποῦ νὰ ὑπάρξωσι τοιαῦτα εἰς λίμνας, εἰς ποταμούς, ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς μέρη θαλάσσης ἀπήνεμα. Ἴδου δὲ πῶς Παλλάκις, μετὰ ἄμβρον ῥαγδαῖον καὶ συνεχῆ, ῥεῦμα καταράσσει καὶ βίαιον, ἀνασπῶν ὀλόκληρα τεμάχια γῆς, συμπρασφύει αὐτά· καὶ ἂν τὰ τεμάχια ταῦτα φέρωσι δένδρα καὶ συνέχωνται ὑπὸ ριζῶν πακνῶν καὶ ἰσχυρῶν δὲν διαλύονται, ἀλλ' ἀκολουθοῦντα τὸ ῥεῦμα ρθάνωσιν εἰς τὴν λίμνην, τὸν ποταμὸν ἢ τὴν θάλασσαν, καὶ, ἂν δὲν ῥιφθῶσιν εἰς τὴν ξηρὰν, μένουσι κυμαινόμενα. Ταῦτα λοιπὸν εἶναι τὰ πλέοντα νησίδια, ἅτινα ὁμοίως, εἰ καὶ ἐνίοτε διαρκοῦσι πολλὰ ἔτη, διαλύονται ἐπὶ τέλους ἢ προσκολλῶνται εἰς τὴν ξηρὰν. Τοιαῦτα νῆσοι εὐρίσκονται εἰς τὴν λίμνην τῶν Ἰωαννίνων, εἰς τὰ τεμάχια τῆς Ἀδριατικῆς καὶ εἰς τὸν Μισησισίπην. Τὴν παρελθούσαν ἑκατονταετηρίδα εὐρίσκετο μία τοιαύτη καὶ εἰς τὴν κατὰ τὰς γαλλικὰς Ἀλπεις λίμνην Μοντέγερ, τρέμον χῶμα καλουμένη. Πλίνιος ὁ νεώτερος ὁμιλεῖ μετὰ θαυμασμοῦ ἐν τινὶ πρὸς τὸν Γάλλον ἐπιστολῇ περὶ πολυαριθμῶν νήσων κινητῶν πλεουσῶν εἰς τὴν κατὰ τὴν ἐν Ἰταλίᾳ λίμνην Βαδιμῆν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Πλίνιος, πρὶν ἢ ἐπισκερθῆ τὴν λίμνην ταύτην, οὐδὲν ἐγνώριζε περὶ τῶν νήσων, προσθέτει τὴν ὀρθὴν ταύτην παρατήρησιν ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐξετάζουσι μετὰ πλείονος περιπαθείας τὰ μακρὰν κείμενα περίεργα ἢ τὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.

Καὶ εἰς τὴν λίμνην τῆς Μεξικῆς ὑπῆρχον ἄλλοτε τοιαῦτα νῆσοι ἀλλὰ τεχνηταί, διότι ἦσαν σχεδὸν ἐρ' ὧν εἶχε ῥιφθῆ χῶμα πολὺ τὸ ὅποιον ἐκαλλιεργήθη, καὶ ἐφυτεύθησαν δένδρα καὶ οὐτά. Οἱ κηπουροὶ ἐπλησίαζον μετὰ τῶν κήπων αὐτῶν εἰς τὴν ξηρὰν καθ' ὥρας προσδιωρισμένας, καὶ ἐπώλουν ὀπώρας, ἀνθὴ καὶ λάχανα· ὥστε οἱ καταναλωταὶ ἠγόραζον ἐντὸς αὐτῶν τῶν κήπων πᾶν οὐ τινοσ εἶχαν χρεῖαν. Αἱ πλέουσαι νῆσοι ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τοὺς Ἀσιανούς νὰ γράψωσι πολλοὺς μύθους. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ Γιοῦλιβερ (ὁ ἄγγλος Swift) ἐπενόησε καὶ πατώσαν νῆσον, προσεγγίσας οὕτω, εἰ καὶ ἀκουσίως, τὴν ἀλήθειαν, διότι τί ἄλλο εἶναι ἢ σφαῖρα ἐν ἣ κατοικοῦμεν ἢ νῆσος πλανωμένη εἰς τοὺς ἀέρας; Καὶ εἶναι μὲν βέβαιον ὅτι οἱ κάτοικοι αὐτῆς δὲν δύνανται νὰ διευθύνωσιν αὐτὴν κατὰ θέλησιν, ὅπως ἐπραξεν ὁ Γιοῦλλιβερ· ἀλλὰ τίς οἶδε τὰ μέλλοντα; πιθανὸν νὰ κατορθωθῆ καὶ τοῦτο διὰ τινος νέας ἀνακλύψεως τῆς δυνάμεως τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Ἀνάγκη μόνον νὰ προσέξωμεν καλῶς μὴ, ἐπιχειρούμενοι ὑπὲρ τὸ δέον, ὡς ὁ Φαέθων, προτρεπούμενοι εἰς τὸν ἥλιον, ἢ κονδυλοῦντες ὡς οἰνοβαρεῖς, πέτοιμεν ἐπὶ τινος ἀστέρος, καὶ τότε τὰ ἔσχατα ἔσονται χεῖρανα τῶν πρώτων.